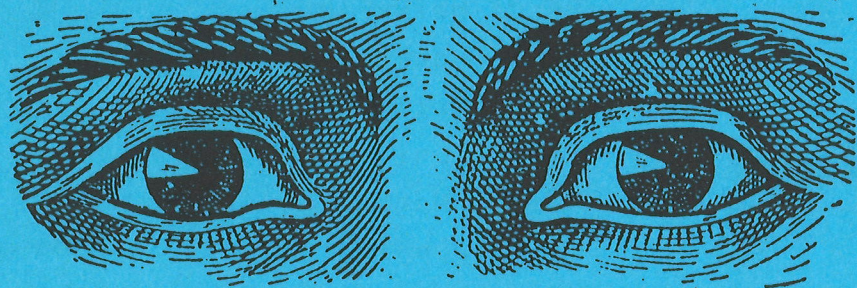

ASIASANA

4 * 89

16. VSK

BETTE DAVIS EYES

ASIASANA

Kirjastotieteen ja informatiikan opiskelijoiden ainejärjestön UDK ry:n äänenkannattaja

TILAUKSET, OSOITTEENMUUTOKSET JA ARTIKKELIT

UDK ry

c/o Kirjastotieteen ja informatiikan laitos

PL 607

33101 TAMPERE

PAINOPAIKKA

Tehokopiointi

Tampere 1989

ISSN 0356-0139

SISÄLTÖ

Pääkirjoitus	3
Olipa kerran	4
Vaikutelmia Pasilasta	6
Sankareita	11
Elämää ja erotiikkaa	14
Aamu yön kainalossa	17
Uusia opiskelijoita	22
Professoripeli	26

TOIMITUS

Kai Halttunen, vast.

Päivi Heikkilä

Raimo Honkanen

Harri Kalinen

Markku Laitinen

Maikki Marttila

Heli Seppälä

Kimmo Tuominen

BATMAN TANSSII LAMBADAA

20. lokakuuta, ja uudella Batmanilla on angst. 1989, ja suomalaiset ovat saaneet uuden lantioille sopivan tanssin - lambadan. Eurooppalaisuushan on jo tuttua tavaraa, nyt tarvitsemme Rion sykkeen ja aurinkorantojen keinuvuuden. Omaksumisen onnistumista voi epäillä. Tarvitseeko meidän edes yrittää ?

Syyslukukausi on alkanut. Opiskelijat tukevat innokkaasti pankkejaan nostamalla opintolainat. Pankeilla menee huonosti, voitot ovat reilusti alle kansainvälisten keskiarvojen. SYPkin vain 820 000 000 mk puhdasta voittoa viimevuonna.

Valtio tukee opiskelijaa, kuukausittaisen opintorahan potti riittää viidenkymmenen leivän ostamiseen á 10 mk.

Pankit tukevat opiskelijaa, syksyn lainasta saa maksaa toimitusmaksua 100 - 360 mk.

Tamperelainen kaupunkilehti kuvailee nuortenparien elämää. Toinen töissä, toinen opiskelee - vanhempien sponsoroima asunto, huonekaluihin 25 000 mk,

ruoka 1500 mk kk, lapsi 2000 mk kk. Heillä menee hyvin opintovelkaa yhteensä 60 000 mk. Auton he tarvitsevat koska busseja kulkee niin harvoin Tampereella.

Kysymys: kuka enää tarvitsee opintotukea, opiskelija-asuntoja, korkotukea, lainoja, tuettua ruokailua ?

Vastaus: Ei ainakaan opiskelijat, heillähän NÄYTTÄÄ lehtien mukaan menevän niin lokoisasti.

PS Syksyn pimeydessä tarvitset dynamoa, äänestä omaasi edustajistovaaleissa.

Halttunen

OLIPA KERRAN

Olipa kerran kaukana Pohjolassa eräässä yliopistossa sen eräällä edistyneellä laitoksella *OPISKELIJA*. Edistyneellä laitoksella käytettiin hyperlevyjä ja cd-tekstiä - tai jotakin sellaista älykästä ja hienoa, jota *OPISKELIJA* ei oikein ymmärtänyt. Mutta sen oli OPISKELIJA näistä tietotekniika-asioista oivaltanut, että tekstinkäsittely olisi tarpeellista työelämässä ja myös nyt, kun piti kirjoittaa seminaarityö.

Opiskelija menikin kaikille lajinsa yksilöille tarkoitettuun Mikroluokkaan, jossa oli mahdollisuus kopioida, tuhota, tavuttaa ja kirjoittaa tekstiä. Ikävää oli vain se, että Opiskelija joutui odottamaan pitkään ennen kuin Kone vapautui. Kun Kone viimein vilkkui kaikkietäivänä Opiskelijan ympyriäisten silmien edessä, hän ei tiennyt mitä sille olisi pitänyt tehdä. Manuaalit olivat kovin vaikeaselkoisia ja palkattu neuvojakin alkoi näyttää kiusaantuneelta Opiskelijan kyselyistä, jotka kuitenkin käsittelivät tekstinkäsittelyn oleellisia peruskysymyksiä. Niitä olivat mm. seuraavat: miten päin korppu (uusi, hieno termi, jonka Opiskelija nopeasti oppi tarkoittavan pienikokoista levykettä eikä niitä kanelisokeriherkkuja) tuli tunkea levykeasemaan tai miten saatiin tiedosto takaisin, jos sen oli unohtanut tallettaa. Muut käyttäjät näyttivät sujuvasti ymmärtävän maagiset Alpha Copy Delete - taikasanat. Opiskelija lähti hämmentyneenä pois Mikroluokasta.

Opiskelija keksi oivan keinon parantaa surkeaa tilannettaan. Jospa edistyneellä omalla Laitoksella olisi varaa tarjota tekstinkäsittelyn opetusta ja mahdollisuuksia Laitoksen koneiden käyttöön? Olisihan paljon mukavampi opetella sanojen pilkkomista tutun ihmisen opastuksella rauhallisella Laitoksella.

Tietäjien neuvosto pitikin kokouksen, jossa luvattiin palkata Neuvonantaja. Opiskelija oli iloinen. Tämä riemu oli kuitenkin ennenaikaista, sillä noita Atk Kustannusseuranta oli harhauttanut tietäjät ja taikonut kaikki rahat pois. Mutta ei hätää - tietäjät keksivät uuden keinon. Opiskelija ja hänen toverinsa voisivat itse ryhtyä Neuvonantajiksi. Koska edistyneellä laitoksella ei ollut varaa maksaa palkkaa, olisivat tehtävätkin paljon suppeammat. Opiskelijan pitäisi vain valvoa iltaisin tilaa, huolehtia Koneiden turvallisuudesta, vahtia ettei sotajoukko Virukset pääsisi hyökkäämään Koneita vastaan ja lisäksi mitata kunkin opiskelijan käyttämien kirjoitinpaperien senttimäärä ja laskuttaa käytetyn paperin hinta.

Opiskelijaa pelotti kovasti moinen vastuu - eihän hän tiennyt Viruksistakaan muuta kuin että ne olivat vaarallisia. Opiskelijalla oli myös kovasti kiireitä omien opintojensa kanssa, joten hänen täytyi tyrmätä Tietäjien ystävällinen tarjous.

Opiskelija istui masentuneena, kun *Hyvä Haltijatar* lennähti Opiskelijan viereen ja lupasi poistaa Opiskelijan kaikki huolet. *Hyvä Haltijatar* palkkasi seuraavan vuoden rahoista Neuvonantajan.

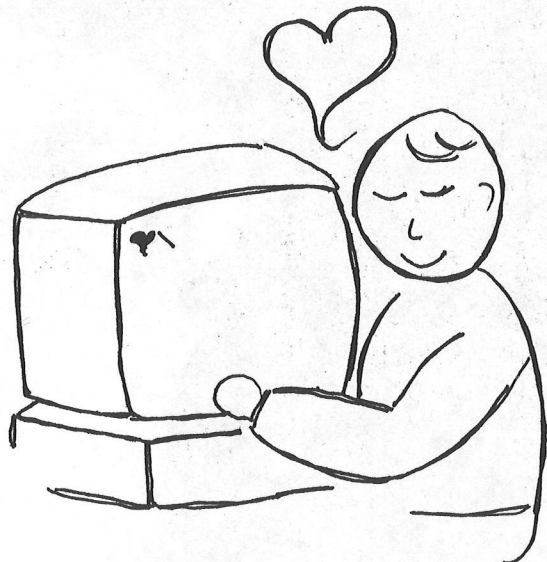
Opiskelija oppi jonkin verran käsittelemään tekstiä, mutta vieläkin Neuvonantajan opastus on tarpeen; tähänkin tekstiin syntyi muutamia kummallisia mutkia, kun Opiskelija ei saanut

Konetta tekemään sitä, mitä Opiskelija olisi halunnut sen tekevän.

Ja niin **Kone** ja **Opiskelija** elivät monta monituista vuotta onnellisina ja elivät kai vieläkin, elleivät koneen kaapelit ole kuluneet poikki.

Sen pituinen se.

Heli

VAIKUTELMIA PASILASTA

MOTTO

KUKA TAHANSA SAA PAREMPAA
PALKKAA MISTÄ TAHANSA
TYÖSTÄ, KUIN KIRJASTONHOITAJA !

Kirjastotyöntekijöiden ammattiyhdistys KIITA, paremmin tunnettu pääkaupunkiseudun vaihtoehtona nykyisille ammattijärjestöille, järjesti seminaarin teemalla sanoista tekoihin Pasilan Rauhanasemalla 19. syyskuuta. Paikalla oli alan ammatti-, aate- ja ammattiyhdistysvaikuttajia. Keskustelu soljui laajasti niin konkreettisisista ehdotuksista kuin laajemmista visioistakin.

Heikki Poroila avasi keskustelun ja toivoi ajatuksia aiheista Järjestöllinen yhtenäisyys, Mitä tehdä käytännössä palkan ja työolosuhteiden parantamiseksi sekä Tulevaisuuden katsominen.

Järjestöllisen yhtenäisyyden ja voiman saavuttamiseen nähtiin kaksi ratkaisua. Kaikkien siirtyminen saman järjestön suojiin tai alueellisten yhteistyöelinten rakentaminen, ns. sateenvarjostrategia. Molempia malleja puolustettiin ja vastustettiin tasapuolisesti. Haluavatko kaikki samaan liittoon ja toimiiko sateenvarjo, jos sen alla riidellään?

Tuula Haavisto painotti, että jos ja kun keskitetty sopimusjärjestelmä murttuu ja muodollisista pätevyysvaatimuksista aletaan luopua, niin alueellinen neuvottelukyky tulee entistä tärkeämmäksi.

Yhtenä keinona palkkojen korottamiseen pidettiin myös työn sisältöjen tutkimista ja pisteyttämistä. Tällä menetelmällä on pystytty nostamaan naisvaltaisten alojen palkkoja n. 30 % Kanadassa ja Yhdysvalloissa.

Yleinen IMAGEN nostaminen nähtiin tietenkin tärkeäksi, siitähän kaikki ovat nykyään yhtämieltä. Odottelen kuitenkin kuka sitä käytännössä toteuttaa. Keinoina pidettiin oman työn arvostamista, sen tekemistä korvaamattomaksi. On pyrittävä muuttamaan kirjasto lainaamosta kunnalliseksi tietä ja elämyskeskukseksi. Samalla kun vapaakuntakokeilupotkii kirjastoja päähän, niin se tarjoaa myös toiminta mahdollisuuksia.

Tiedotusvälineiden kautta tapahtuva kirjaston tunnetuksi ja korvaamattomaksi tekeminen on ensiarvoisen tärkeää. Yleisönohastokirjoitukset siitä kuinka hyvä koulutus ja huono palkka kirjastotyöntekijöillä on, ei pitkälle auta.

Haavisto esitti konkreettisia ehdotuksia millaisia juttuja jokaisen kynnelle kykenevän tulisi tehdä. Pääkaupunkiseudun työntekijäpulasta on kirjoitettu, mutta se ei ole mennyt lehdistä läpi. Kirjastot voisivat esitellä vuotuisia hankintalinjoja tai erikoishankintoja aivan kuten museotkin. Videokokoelman muodostamisen ongelmat kelpaisivat varmasti Hesarin yliöönkin. Jos nyt ei tehdä kirjastoa tunnetuksi ja tarpeelliseksi niin tilaisuus menee ohi ja seuraa marginalisoituminen ja roskikseen joutuminen, painotti Haavisto.

Keskustelussa todettiin myös, etteivät sellaiset palkkavaatimusten perusteet, kuin työntekijäpula, tosiasiassa ettei palkalla tule toimeen, aiheuta työnantajassa minkäänlaisia reaktioita.

Keskustelu polveili kolmen teeman ja harhapolkujenkin hetteikössä niin, ettei lopullisia vastauksia saatu, ja tuskimpa kukaa niitä tästä tilaisuudesta tuli hake mukaan. Mutta tilaisuudet jatkuvat, keskustelu leviää toivottavasti Helsingin ulkopuolellekin. Luvassa on kyselyitä ja tutkimuksia. Ja jokainen nostaa Imagoaan ja tekee itsensä korvaamattomaksi - niinhän! Niin, no TEHDÄÄN se sitten.

KH

VAIKUTELMIA PASILASTA 2

Olinhan siellä minäkin, 19.9. yhteistä palkka- ja etupoliittikkaa kasaiemassa. Jätän seuraavassa referoinnit sikseen ja pitäydyn musta tuntuu-linjalla.

"Minä vaivainen oon mato matkamies maan" oli yksi isäni suosikkivirsiä. Kuulosti siltä, että turhan moni kirjastolainen Heikki Poroilasta alkaen tuntee saman sävelmän. Illan keskustelu ei sulkenut pois mitään yhteistyön tai profiilin kohottamisen mahdollisuuksia, mutta monen turhautuneisuuden perinpohjaisuus saattaa vaikeuttaa yhteisen etupolitiikan tehokasta ajamista.

Illan aikana tuli keskusteluun melko paljon laajoja asioita. Toisaalta oli hyvä että tuli, "me vaadimme tekoja pam pam pam" -tyyppinen kommunikointitapa jäi vähemmälle.

Pyrin usein kokonaisnäkemysten luomiseen vaikka oman mielikuvituksen avulla (tentaattorit eivät aina arvosta tätä), mutta kirjastoväen imagosta tai identiteetistä ei ole helppo muodostaa yhtenäistä käsitystä.

En ole selvillä, missä määrin kirjastolaisen omakuva määräytyy yhteiskunnan jakamista palkkioista/palkasta, ns. yleisestä mielipiteestä, työtehtävistä tai koulutuksesta käsin, mikä taas on omien tai ammattikunnan yhteisten mieltämistapojen osuus. Tuntemani sosiaalipolitiikan opiskelijat tuntuvat varsin omaehtoisesti suosivan "sosiaaliämmä vaan" -nimitystä.

Pidän itsetietoista omaa työtään arvostavaa yhteistyökykyistä kirjastolaista tavoiteltavana juttuna. Käytännön elämä voi tietysti osoittautua ideaaleja ihmeellisemmäksi. Valittajien teilaaminen ei sellaisenaan pitkälle vie, se korkeintaan hieman laimentaa nyt kohtuullisen vilkkaana poreilevaa keskustelua ja saa jonkun palamaan takaisin perinteiseen harmaa hiiri -tyyliin.

Olen joka tapauksessa huolissani siitä, onko eri seminaareissa esitettyjen hyvien ajatusten mahdollista kasautua eli kumuloitua ja muuttua käytännön toimiksi.

Kahden tonnin palkanlisää on tavoittelemassa hoitoalan ihmiset (TEHY), luokanopettajat, lisäpalkkaa kaipaa päiväkotilaiset ja monet muut. Siis, sadattuhannet julkisen sektorin ihmiset tarvitsevat huomattavaa palkankorotusta. Jos

tonnien tavoittelijat saavat pyytämänsä, on kirjastoväen syytä pamauttaa seuraavalla kierroksella se 4000 mk vaatimus pöytään. Muussa tapauksessa on uskottavuuden ja neuvotteluilmapiirin vaatimukset otettava huomioon.

Noin hihasta vetäistynä arvioisin, että jokaisen lisätönnin saaminen reaalipalkkaan vie aikaa 2-4 vuotta ja vaatii aktiivista edunvalvontaa.

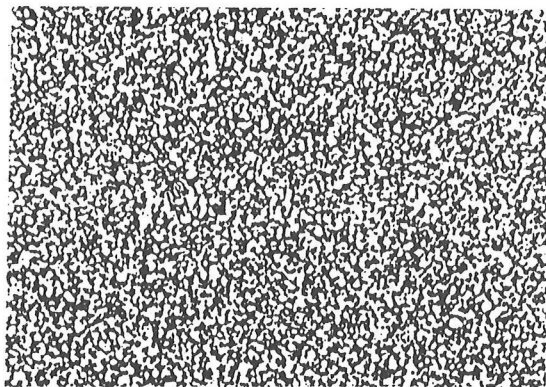
Tehtäväpainotteisuus palkkauksessa tulee mahdollisesti vähentämään kirjastonhoitajien ja virkailijoiden välisiä "hajurako-ongelmia" ja parantamaan liittojen yhdentymismahdollisuuksia. Palkkahaitarien ylärajojen lieventyminen tai poistuminen toisi helpotusta pääkaupunkiseudulle. Epäilen kyllä että muualla maassa monen kunnan valtuutetut ovat valmiita maksamaan vain sen mitä sopimukset edellyttävät.

Valtakunnallisten työmarkkinajärjestöjen asema tulee tuskin täysin häviämään; toisaalta 5500 ihmisen on vaikea koko systeemiä kaataa. Naisten osallistumisessa vallankäyttöön ammattiyhdistysliikkeissä ja politiikassa on varmasti käyttämättömiä mahdollisuuksia, vaikka perinteet ovat heikollaiset. RH

Kirjastonhoitajat suomaláisten nuortenkirjojen **SANKAREINA**

Hiisi viek66n! Vaikka kirjastonhoitajat eiv4t ole vielä saaneetkaan omaa ammattiaan esittelev44 kirjasarjaa, noiden iki-ihanien sairaanhoitaja Helena ja Ursula -kirjojen tapaan, niin silti siet44 olla tyytyv44inen. L44hiaikoina ilmestyneist44 kotimaisista nuortenkirjoista l66ytyy nimitt44in vallan riemastuttavia kirjastokuvauksia.

Eva Illoinen kirjoittaa varhaisnuortenkirjassaan Auto-kaupungin tytt66 (Tammi 1988) alle 10-vuotiaan Annen yksin44isest44 kes44st44. Luki- ja kirjoitusvaikeuksista k44rsiv44 Anne juoksee kerran vahingossa kiusantekij66it44 pakoon kirjastoon.

--- h44n juoksi kukkien ohi ja kohti pitk444 rakennusta, jonka kaksois-ovessa luki suurin kirjaimin KIRJASTO. H44n tempasi oven auki ja huokasi helpotuksesta, kun se todella avautui.

H44nen edess444n oli avara halli ja sen toisella seinustalla tiski ja tiskin takana kaksi naista ja joitain koneita. T44nne pojat eiv44t uskaltaisi tulla tai ne eiv44t aina-kaan voisi t444ll44 ruveta h44nt44 tyrkkim444n. Naulakon vieress44 oli peili, ja h44n vilkaisi varovasti siihen. Jos ne k44skisiv44t h44net pois?

Mutta naiset eiv44t edes katso-
neet h44neen, toinen kirjoitti
koneella ja toinen kasasi kirjoja
k44rryyn. ---

--- - Etsitk66 sin44 jotakin? kysyi
444ni h44nen takanaan.

Anne k444nn44hti s44ps44ht44en ja
punastui. Nainen oli lakannut
kirjoittamasta koneella ja katsoi
h44neen vahvasti suurentavien
silm44lasien l44pi niin, ettei voinut
n44hd44, olivatko silm44t vihaiset.

Harhaluulo numero 1:
Miksi kirjastonhoitajalla on
niin paksut +-vahvuiset silmä-
lasit? Ehkäpä täti on lukenut
niin paljon kirjoja.

Hellevi Salmisen nuortenkir-
jassa Jerry (Otava 1988) ylä-
astetta kitkutellen käyvä
vuokratalon poika rakastuu
Kultatukkaan, ihanaan ja eri-
laiseen paremman perheen
tyttöön. Kultatukan isä on
kirjastonhoitaja.

--- Jerry tiesi. Sen isä oli kir-
jastonhoitaja, ensimmäinen mies,
joka oli tullut kaupunginkirjas-
toon duuniin, sillä neidän olivat
oikeastaan naisten hommia. Jerry
tiesi senkin, että tytön isä oli
aikaisemmin ollut opettajana,
mutta kai se ei oikein ollut
saanut otetta oppilaisiin.
Ainakin niin puhuttiin.

Nuoriin iskostettava harha-
luulo numero 2: Kun mies on
kirjastossa töissä, hän on
siellä ikään kuin suojatyö-
paikassa, turvassa. Koska
opettajan toimi ei pehmon
luonteen vuoksi Kultatukan
isälle ottanut luonnistuak-
seen, oli vaihtoehtona
kirjasto.

Zuhinto. (Ratjo 48 siv.)

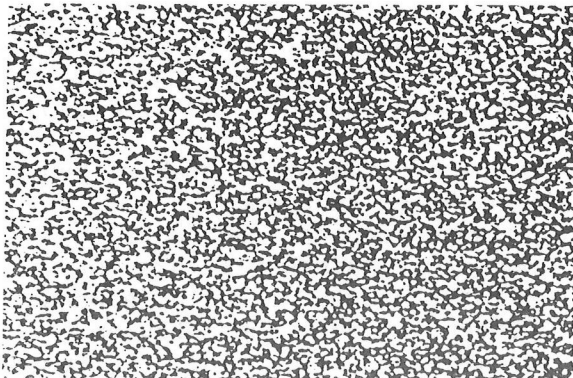
Mutta yllätys, yllätys!
Syksyn -89 uutuusnuorten-
kirja, Tuija Lehtisen Siivet
varpaiden välissä (Otava 1989)
palauttaa uskoa tulevaan.
Tinni Apila on 15-vuotias
maalta kaupunkiin äitinsä
kanssa muuttanut herkkäsie-
luinen poika.

--- Kirjastossa mä jouduin ekaks
täyttään hakukaavakkeen ja sain
väliaikasen lätyksen tietokone-
kortin tuloon asti. Sitten mä
marssin neuvontaan, aattelin panna
akan asialle ettei mun aika tuh-
raantus opusten selailuun. Mutta
kun mä näin, että neuvonnassa oli
kundi, mun ylimielisyys rapisi
ja mä kysyin siltä ihan asialli-
sesti, oliko olemassa jotain sata
ja yksi tapaa tehdä lipeäkala -
kirjaa.

- Haluatko sä ihan tosi sellä-
sen kirjan? se kysyi.

- En, mä pudistin päätäni.

- Mä inhoon lipeäkalaa. Mutta jos
mutsi ei valmista sitä, se makaa
pötkönä pakastimessa ja jonakin
päivänä mutsi voi pätkiä mua sillä
pähän.

- Lipeäkalamurha, se nyökytteli ja sen silmät alko kipunoida tavalla, mistä mä aavistin että se haaveili dekkarin dekkarin kirjoittamisesta. Mä vaatisin provikat, jos se käyttäs mun idean. Sen avustuksella mä sain kolme opusta, missä selitettiin jouluruuat aasta äähän, ja mä arvelin ettei mutsille tekis yhtään pahaa tutustua kinkun paisto-ohjeisiinkin.

Väite numero 3: On hyvä kouluttaa tiskin taakse myös näitä fiksuja kundeja; nuorisokin suhtautuu kirjastoon myönteisemmin.

Suomalaisesta nuortenkirjallisuudesta puuttuvat tällä haavaa kokonaan herkät runotytöt, jotka rakastuvat älyllisiin ja flegmaattisiin poikiin kirjaston hyllyjen välissä. Ehkäpä kotimaisten nuorisokirjailijoiden pitäisi ottaa oppia englantilaisen Sue Townsedin tyylistä, hän kun ei leimaa Hadrianus-kirjoissaan (Mikä tsäkä, Hadrianus, Otava 1986 ja Elämä on tautista, Hadrianus, Otava 1985) kirjaston väkeä lainkaan sukupuolen perusteella, tiettyyn roolikaavaan. Tai toisaalta - ehkäpä kiitos kuuluu tässä tapauksessa kirjojen suomentajalle:

--- Kävin hakemassa kirjastokortin. Lainasin Ihonhoidon oppaan, Lajien synnyn ja yhden kirjan, jonka kirjoittajasta äiti puhuu aina. Sen nimi on Ylpeys ja ennakkoluulo, ja kirjoittajan nimi on Jane Austen. Huomasin, miten kirjastonhoitaja äimistyi. Ehkä hänkin oli älykkö, niin kuin minä. Hän ei katsonut minun finniäni, niin että ehkä se on häipymään päin. Olisi jo aika.

Päivi Hoo

で自慢できるわけです。もちろん棧敷では若い衆が賞賛のまなざしで見られるという自己満足もあります。また、チップをはずむと、舞台のあいだにいる役者が芝居茶屋へ来て話し相手をしてくれるといったように、芝居茶屋および芝居小屋の棧敷は、別世界であったわけです。

そうした女性たちに、今月の狂言は何か、役者の生活はどうだといった、ちょうど今日の週間誌のような意味をもっていたのが、絵双紙や役者絵でありました。今日の歌舞伎の扮装はほとんど固定して同じ扮装をしています。元禄のころは、自由に役者が町の風俗をそのまま取り入れて舞台の扮装にし、お客の喝采を博したようです。そうしたことで役者絵は、町のファッションあるいは流行の色を知る、唯一のファッション・ブックの

うかどうかわからないということから、墨の輪郭線だけでなく色彩も版で摺り出す方法が工夫されました。どの版木にも一定の場所にL型と引き手という一文字のマークをつけておき、これに紙をうまく合せて摺ると、墨の輪郭線の中に紅や草色が発明されたのです。延享二年(一七四五)ごろのことです。

さらに、浮世絵師や版元をはじめ、今日では名前もわからない彫師や摺師といった人びとの努力が重ねられて、木版上の一大様式である「錦絵」という多色摺版画が誕生し、浮世絵版画の隆盛をうながしました。それは明和元年(一七六四)とも二年ともいわれます。この錦絵の最初を飾ったのが、鈴木春信(一七二五〜七〇)で、その夢の

風景版画の台頭

年(活躍)が出ました。二人のほかこの浮世絵の黄金期には、勝川春章(一七二六〜九二)、鳥居清長(一七五二〜一八一五)、細田栄之(一七五六〜一八二九)らとその弟子たち、その他多くの絵師が輩出して妍を競いました。

ところが、歌麿の美人画や写楽の役者絵が評判になった寛政のころ、関西方面ではこの浮世絵のことを「江戸絵」といっています。つまり江戸の土地だけの、今日のことばでいうと民芸的な絵画とみなされていたわけです。それはそうでしょう、今日でも大歌舞伎が地方巡業することは稀れなことですから、当時、団十郎がどういふ演技をし扮

Tekstinäyte japanilaisesta nuortenkirjasta.

Elämää ja Erotiikkaa

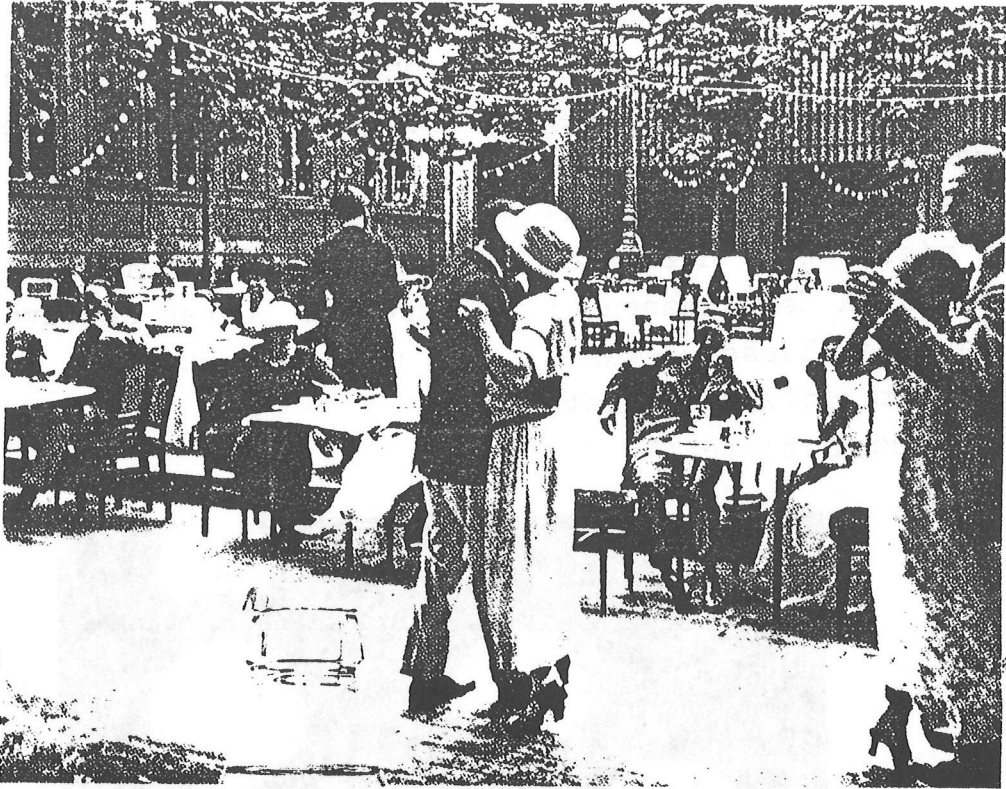

UKK-instituutti 27.9. pursuilee väkeä, auditorio käytävineen, kahvio, ryhmähuoneet, aulatilat. Istun kymmenen hengen huoneessa, jossa on kuusi naista, neljä miestä, kaksi pariskuntaa. Nuoremmilla naisilla on farkkuhametta ja tummaa kuviollista sukkahousua, vanhimmalla kynä ja sinikantinen vihko. Kolme naisista syö omenoita. Joko seksikkäästi tai sitten rouskuttaa tavallisesti ja mättää kannat pöydälle.

Auditoriossa mustiin housuihin, vaaleankeltaiseen paitaan ja kirkkaanvihreään rusottimeen pukeutunut tutkija Pauliina Aarva puhuu erotiikasta ja

terveydestä. Hän käy läpi seksilomamuistion sisältöä ja ihmettelee millainen kohu syntyi kohdasta, jossa suositellaan että pariskunnat varaisivat lomalla aikaa suhteelleen. Cosi van Tutti -ohjelma sai risuja, yrittikö toimittaja mustine laseineen mystifioida lisää seksuaalisuutta. Asiallisen julkisen keskustelun hyvänä puolena voi olla se, että itse kunkin on sen jälkeen helpompi puhua yksityisesti aroista asioista.

Pornon ja eroottisen kirjallisuuden erottelussa Aarva on varovainen, sormella osoittelulla ei pitäisi olla kenenkään syyllisyydentuntoja lisäämässä.

Väkivalta ei kuulu seksiin. Videotarjonnasta 5 % on seksifilmejä. Korvaani tarttuu poskenpehmeä ehdotus: paris-kunnille voitaisiin tuottaa musiikkivideoita. Muistelen jo nähneeni Mirellan ja Bobbyn Together we are strong, epäilen sytyttäiskö se edes ukkomiestä.

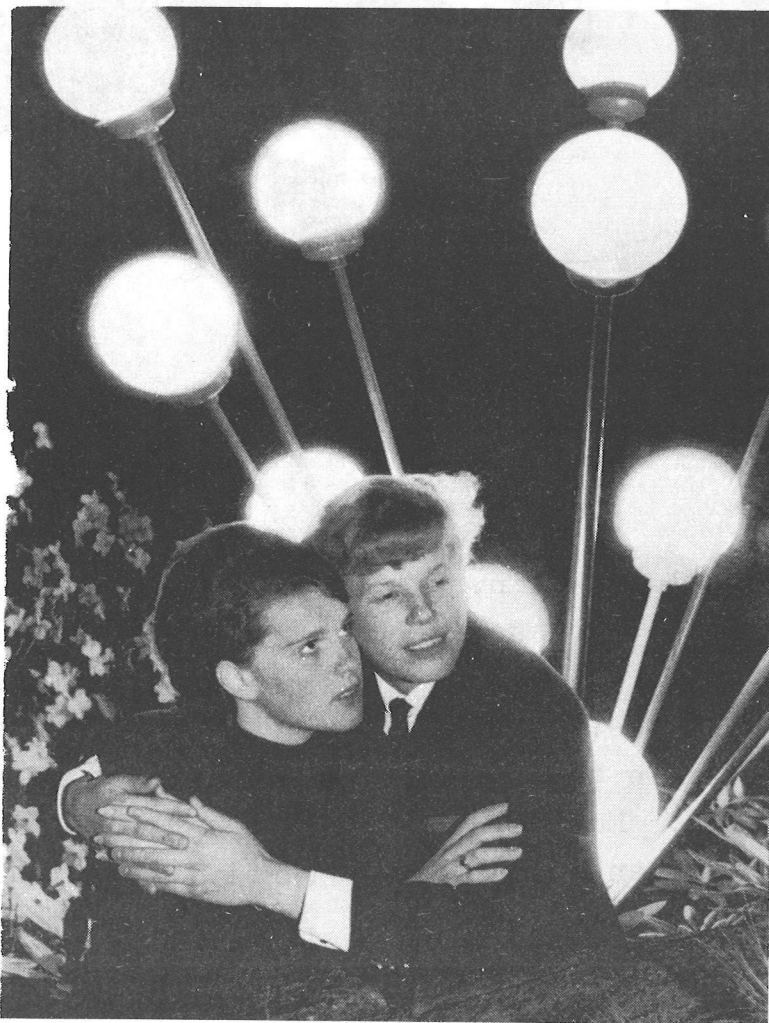
Hyvä terveys ja tyytyväisyys omaan eroottiseen elämään näyttävät usein liittyvän yhteen, samoin parisuhteen onnellisuus ja seksielämän tyydyttävyyden. Mikä sitten on syytä, mikä seurausta, se on vaikea selvitettävä.

Seksuaalisuus on kulttuurinen, sosiaalinen, psyykinen ja historiallinen ilmiö. Jos kyse olisi vain biologisesta suvunjatkamisesta, tikanpojan puuhunkiipeämisteoria saattaisi hyvinkin osoittautua päteväksi. Valistusta tarvitaan ymmärryksen lisäämiseksi, ei normien määrittämiseksi.

Runoilija Goethe totesi, että eipä ole olossa kehumista, ehkäpä siksi, etten ole rakastunut eikä kukaan ole rakastunut minuun. Aarva painottaa että ihmisellä on myös oikeus olla kiinnostumatta erotiikasta ja silti kokea elävänsä täyttä elämää.

Lopun keskustelu jää pariin kysymykseen. Hervantalainen sotainvalidi kysyy, miksi työväenopistossa on eri jumpparyhmät miehille ja naisille, vaikka heillä Hervannassa on niin mukavaa yhdessä. Aarva arvelee että jotenkin ujoistemme liikkumistamme.

Valun muiden mukana ulos ja kävelen Kaupin metsien halki kotiin. Otan iltapalaa ja avaam juustorasian. Siinä lukee: Juustosta makua elämälle. Onpas sattuvasti sanottu. RH

Tammelan sivukirjastossa kuultua:

Kahdeksanvuotias poika tutkii kirjastonhoitajan kanssa lastenosaston kirjalikoimaa ja heläyttää kirkaalla äänellään: "Miksei näihin teidän kirjoihin voisi keksiä sellaista juttua, että kun ne pitää palauttaa takaisin kirjastoon, ne rupeais kotona kauheasti piippaamaan ????"

Aamu yön

Kainalossa ~

Maailmankuva, taolaisia näkemyksiä

Vuosituhsien ikäinen kiinalainen taru kertoo tuhatjalkaisesta, joka kävelyretkellään, suuren kiven luona, tapaa nokkelakielisen rupisammakon. Utelias rupisammakko ei edes tervehdi, vaan laukaisee heti mieltään askarruttavan kysymyksen: miten tuhatjalkainen voikaan koko ajan sotkeutumatta pysyä askeljärjestyksessä? Tuhatjalkainen alkaa pohtia pulmaa, istuu, eikä sen jälkeen enää koskaan pääse liikkeelle (asiaa tarkemmin ajateltuaan hän ei itsekään tiedä, miten marssiminen aiemmin oli ollut niin vaivastonta).

Tuhatjalkaisen ongelma, kirous, jonka rupisammakko kysymyksellään tähän tartuttaa, on länsimainen, yltiörationaali ajattelutapa: Meidän mielestämmehän ihminen ei todella tiedä jotain, ellei hän pysty määrittelemään, ilmaisemaan tietämystään sanallisesti, tai jollakin koodikielellä (nuotit, matemaattiset kaavat, kemiallisten yhdisteiden merkit jne.) Nämä abstrahoinnit uhkaavat peittää alleen todellisuuden, tapahtumisen,

kaikkeuden virtaavan prosessin. Ihminen jää ajattelukaavojensa, käsitteidensä, kielensä vangiksi, eikä enää pysty havainnoimaan ympäristöään avoimesti ja vailla (menneisyydestä johdettuja) ennakkohypoteeseja. Hän unohtaa helposti, että sormi, joka osoittaa kuuta, on vain sormi, ei suinkaan itse kuu.

Täysin toisenlaisen tavon lähestyä maailmaa, universumia ihmisessä ja hänen ympärillään, tarjoaa taolainen ajattelu.

Virtauksen filosofiaa

Itse sanaa "Tao" on mahdoton suomentaa: kielessämme ei yksinkertaisesti ole olemassa vastaavaa käsitettä, ei yhtään sanaa, joka kattaisi kaikki sen perusmerkitykset. Tao te ching -kirjassa Laotse, Kiinan myyttinen väinämöishahmo, määrittelee Taon muodoksi vailla muotoa, hahmottoman hahmoksi. Pertti Nieminen, Tao te chingin suomentaja, on esipuheessaan vähän monisanaisempi: "(Tao on) ... mahtava, sanoja pakeneva luonnon toimintatapa, jonka kenttänä on koko maailmankaikkeus". Absoluuttinen luonnonjärjestys, Tao, ei käske eikä vaadi mitään, ainoastaan on; kaikki tapahtuminen, kaikki virtaus sisältyy sen eksistenssiin.

(この「海津」は田中・巨勢画) マンキア

Koko kosmos on siis jatkuvassa muuttumisen, vaurtauksen tilassa (milloinkaan se ei tee mitään, mutta silti siinä tapahtuu kaikki). Tätähän Herakleitoskin, muinaiskreikkalainen Taon tuntija on intuitiivisen älyämisenä hetkellä tähdentänyt: "Phantarei" (kaikki virtaa) oli hänen kuuluisa mottonsa. Olenaisesti samanlainen on myös modernien fyysikkojen käsitys maailmasta hiukkastasolla: atomit, elektronit, kvantit ja aallot liikkuvat alati, ovat jatkuvasti muuttuvissa suhteissa toisiinsa; liikkeen pysäyttäminen, käsitteellistäminen, on ainoa tapa ymmärtää alkeishiukkasia itsenäisinä, toisistaan erillisinä yksiköinä. Kiinan kielellä tämänkaltaisen jatkuvan liikkumisen tajuamista helpottaa se, että lähes kaikki substantiivit voivat esiintyä myös verbeinä. Tällöin eivät esineet, oliotkaan jää pysyviksi, vaan kaikki katoaa, muuttaa olemuotoa, kuolee ja syntyy.

Yin & yang

"Kaikki luonnossa on kahtia jaettua niin että katsoimmepa mitä tahansa, se on puolikas, joka tarvitsee täydentyäkseen toisen puolikkaan: henki ja aine, mies ja nainen, subjektiivinen ja objektiivinen, sisäpuoli ja ulkopuoli, ylhäällä ja alhaalla, kyllä ja ei... Jokaisessa osassa on

näkyvässä koko systeemi, jokaisessa olennessa on jotain, mikä muistuttaa meitä valtameren vuoksesta ja luoteesta, päivästä ja yöstä, miehestä ja naisesta." (Ralph Waldo Emerson)

Samana polarisen, kaksinaapaisen shakkilaudankaltaisuuden ovat taolaisfilosofitkin löytäneet kaikkialta universumista. Taolaisten maailmankäsitys ei kuitenkaan ole sanan varsinaisessa mielessä dualistinen, sillä korkeammalla - käsitteidentakaisella tasolla esiintyvät heidän mukaansa kaikki vastakohtat, yänit ja yangit, yhtyneinä: shakkilaudassa näyttää olevan 32 valkoista ja 32 mustaa ruutua, mutta kun maalin raaputtaa ruuduista pois, huomataan, että koko lauta olikin vain yhtä ja samaa puuta, ohueksihöylättyä tammea, eikä valkoisia ja mustia ruutuja silloin enää ole kuin katsojan menneisyyteen juuttuneessa tajunnassa.

Taon pääominaisuuksiin kuuluu sen aktiivinen kierto-liike, joka aina, ikuisen syklistä, palaa lähtökoh- taansa. Tähän oivallukseen nojautuen taolaiset yhdistävät vastakohtatkin saman di- mension, ulottuvuuden eri päihin - ja taivuttavat sitten nämä lineaariset ulottuvuudet rinkuloiksi. Ilmeisesti Herakleitoskin, kreikkalais- taolaisemme, kuvaili jossain määrin identtistä tuntemusta sanomalla, että ylöspäin ja alaspäin johtava tie ovat yksi ja sama.

Tästä vastakohtien ykseydestä johtuu ihmisen kaikille asioille ja tapahtumille antamien arvojen suhteellisuus. Laotse sanoo: "Kun jokainen taivaan alla tietää kauniin kauniiksi, on rumaakin olemassa. Kun jokainen taivaan alla tietää hyvän hyväksi, on pahakin olemassa." Jokaisessa ominaisuudessa on siemenen alkiona oma vastakohtansa ja äärimmilleen kasvatettuna vastakohtat väjäämättä sekoittuvat siten, että esimerkiksi kauneus kiepsahtaa päälaelleen ja muuttuu rumudeksi, äärimmäisestä hyväydestä tulee pahuutta, älykkyydestä tyhmyyttä, voimasta heikkoutta..."Pimeinkin yö aavistamattaan kuljettaa aamua kainalossaan", runoilee Tuomari Nurmio.

人の 着物や全体のポーズなど女性の理想的な装

Wu wei

Chuangtse, merkittävä taolainen filosofierakko, kehoittaa ihmisiä - aivan tosissaan - räkimään aivot suusta ulos. Hän sanoo mm: "Täydellinen ihminen käyttää mieltään kuin peiliä. Se ei käsitä mitään; se ei hylkää mitään. Se ottaa vastaan, mutta ei säilytä."

Taolaisen käsityksen mukaan ihminen on kosmos pienoiskoossa: hänessä toimivat samat lait, perusvoimat, kuin muuallakin luonnossa. Ihminen poikkeaa muusta olevaisuudesta vain siten, että hän osaa toimia ominpäin, vastoin Taoa. Kuitenkaan tällainen itsekeskeisyys ei aiheuta mitään hyvää: väkivalta, sekasorto on sen väistämätön seuraus.

Koska näin on, pyrkivät taolaiset viisaat elämään ikään kuin hyvän ja pahan, kaiken mahdollisen, vastakohtia ja sekaannuksia aiheuttavan, käsitteellisyuden tuolla puolen. Laotsen mukaan ihmisen

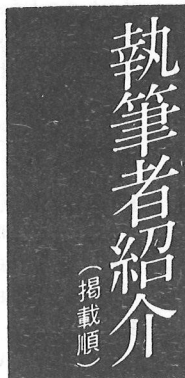
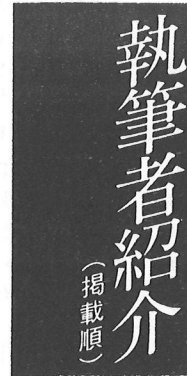
pitäisi palata lapsuuden tilaan; hänen olisi tyhjennettävä mielensä, että maailma voisi ilmetä sille todellisuutena, ilman subjektiivisia vääristymiä. Ihmisen olisi luotettava intuitioonsa, alastomaan oivallukseen, joka on riisuttu kaikista käsitteiden, nimien ja sanojen, vaatekerroista.

Tällaista luonnonmukaisuutta merkitsee teoton toiminta, wu wei, Taon noudattaminen. Wu wei on sitä, että ihminen putsaa tajuntansa, kääntää sen nurin ja tyhjentää kaikesta sinne elämän aikana kertyneestä ajatuskuonasta. Hän yrittää totaalisesti, koko herkkyydellään, henkisyydellään antautua Taon huomaan: Taon, joka ei tee mitään, mutta jossa kuitenkin tapahtuu kaikki.

"Vähentymistä ja vähentymistä, kunnes toimitaan ilman tekoja." (Laotse)

Teoton toiminta tapahtuu aina tietynlaisessa minättömyyden tilassa. Wu wei on itsensä unohtamista ja siten paljon radikaalimpaa kuin esimerkiksi jokin Rousseaulainen luontoonpalaamisen filosofia: yksilöä, joka elää omassa minässään, käsitteisään, arvoasetelmissaan, eivät taolaiset käsitä luonnonmukaiseksi, vaikka hän muuten olisi miten eettinen, moraalinen, teeskentelemätön ja spontaani tahansa. Kuitenkin wu weitä noudattava vapautuu sosiaalisessakin kanssakäymisessään. Omistautuessaan alkuolemislle, välittömälle luonnonmukaisuudelle hän väkisin irtautuu sovinnaiten tapojen ja käyttäytymiskaavojen kutomasta orjuuttavan yhdenmukaisuuden hämähäkinverkosta. Asiaan vihkiytymättömälle taolainen käyttäytyminen, esim. teitittely- ja puhuttelusääntöjä kaihtava estoton välittömyys, saattaa siksi tuntua hyvinkin kiusalliselta.

Taolaisen käsityksen mukaan ihminen siis on prosessi, kokonaisuus, joka parhaiten kehittyy ja kasvaa, jos ei siihen väkivalloin puututa. Koska kovuus ja voima äärimuodossaan kääntyvät heikkoudeksi, ovat pehmeys, joustavuus ja (näennäinen) passiivisuus toimintatapoina lähimpänä Taon ideaalia.

世界は一変します。従来の風俗だけ、あるいは流
行だけを紹介するものではなくて、容貌は勿論の

Hallittu hulluus

C. G. Jungin mukaan monet länsimaiset ovat järkitajuntansa despotismin vuoksi etääntyneet liian kauaksi tiedostamattomasta. Tämä kapeuttava liike, tukeutuminen vain yhdenlaiseen olemisentapaan on omiaan aiheuttamaan neuroottisuutta, henkistä ristiriitaa. Monasti järkitajuntavaltaisuuteen liittyy jäykkä, sovinnaisuudessaan väkivaltainen itsekäsitys, joka perustuu pääasiallisesti valikoihuihin muistoihin,

elämänsisällönsä ja menneisyyteen, ei siihen mitä omassa sisimmässä parhaillaan, juuri nyt, toteutuu. Ihminen jää muistojensa, menneisyytensä, rooliensa vangiksi: hän osittuu, yhteiskunta ja kulttuuri osittavat häntä, eikä hän enää pysty edes vapaa-aikoinaan (harrastaessaan, seurustellessaan ystäviensä kanssa) kokoaamaan osittunutta minäänsä. Taolainen sovinnaisuudesta ja rooleista vapautuminen ei välttämättä tarkoita sidonnaisuuksien totaalista hylkäämistä (sehän olisi nykyaikana mahdollontakin) vaan sitä, ettei anna niiden pettää ja orjuuttaa itseään: Käyttää roolejaan ja muokkaa niitä sen sijaan että itse olisi käytettävänä ja muokattavana.

"On vaikeata olla pölkypäinen ja on vaikeata olla viisas, mutta vaikeinta on edistystä viisaasta pölkypäiseksi" (Tsen Pantshiao)

Sisäinen harmonia ja rauha ovat nykyajan länsimaisessa ihmisessä harvinaisia ominaisuuksia: osittunut elintapammehan on surullisen kuuluisan burn out -ilmiönkin päällimmäinen syy. Protestanttisen etiikan riivaamassa yhteiskunnassamme monenmoinen suorituspaine, pärjääminen on niin keskeisessä asemassa, ettei joutilaisuutta spontaanin luovuuden lähteenä enää arvosteta.

Samoin liiallinen kunnianhimo, suuntautuminen tulevaisuuteen nykyhetken sijasta, on ajallemme tyypillistä. Kaikki suunnitellaan, lasketaan ja laskelmoidaan liian tarkasti. Toimivan ihmisen osuudeksi tässä prosessissa jää valitettava mekanisoituminen, rutiinointoihin juuttuminen, joka - tietenkin - etäännyttää juurista, sisimmästä ihmisolemuksesta. Pahimmissa tapauksissa on käynyt niin, että Dallasin, Dynastian ja Falcon Crestin näyttelijät elävät ihmisen puolesta, kun tämä itse ei uskalla, suunnitelmissaan näkemiensä riskien pelosta, tehdä muuta kuin käpertyä yksinäisyyteen, sohvanurkkaan viltin alle seuraamaan, miten Blake ja Krystle taas riitelevät ja Alexis salakuuntelee peilioven takana.

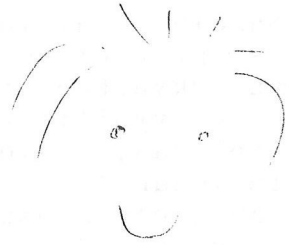
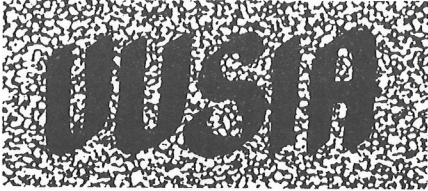
Tällaisessa tilanteessa, tällaisessa yhteiskunnassa on taolainen elämänmuoto, hallittu pölkkypäisyys, ymmärtääkseni eräs mahdollinen tapa, jolla pirstoutunut mieli kaa itsensä uudelleenkoottua ja -järjestyttävä. Eheytyminen lähtee - Chuangtsen sanoin - siitä, että ihminen ehtimiseen varoo olemasta liian huomattu, liian tärkeä ja hyödyllinen. Hän ei saa olla liian tärkeä myöskään itselleen, vaan päinvastoin: jokapäiväisessä toiminnassa olisi itsekeskeisyydestä vapauduttava mahdollisimman pitkälle; vain tällöin, kun minuuden murit puretaan, on aito vuorovaikutus, ystävyys ja rakkaus, ihmisten kesken mahdollistunutta.

Tarkoittikohan se nasaretilainen guruakin tätä sanoessaan, että ensimmäiset tulevat viimeisiksi, viimeiset ensimmäisiksi ja ketä alentaa itsensä, hänet ylennetään. Mene ja tiedä... Laotsen mukaan ainakin: "Viisaan Tao on toimintaa ilman kilvoittelua."

手
理
の
考
察

期
望
の
終
末

SYKSYN ENSIMMÄISESSÄ ASIASANASSA ON PERINTEISESTI ESITELTY OPINTOIHIMME AJAUTUNEITA; VAIHTANEITA TAI HAKEUTUNEITA UUSIA OPISKELIJOITA. TÄNÄ VUONNA SYVÄHAASTATTELUT TEHTIIN KAUPUNKISUUNNISTUKSEN YHTEYDESSÄ LOKAKUUN ALKUPUOLELLA.

1. Nimi ja 3 vapaavalintais- ta henkilötietoa ?
2. Miten päädyit tänne opiskelemaan ?
3. Viimeisin oivalluksesi opiskelusta ?
4. Missä olet kymmenen vuoden kuluttua ?
5. Eroavatko Matti ja Pia ?

1. Tuire Vesterinen, 23, 17055, 534670.
2. - kirjastomerkonomi -> työ -> opiskelu
3. Ei ees kannata yrittää ymmärtää kaikkea, mitä luennoilla yritetään meille opettaa.
4. Kaiketi työssä (jossain muualla kuin Tamereella)
5. Kyllä. Mattia ei kukaan tervejärkinen kestä kovin kauaa.

1. Marja Suutari, 25 vuotta - se pieni punatukkainen, joka aina myöhästyy.
2. työn kautta - tavoitteena k-hoitajan pätevyys FKn lisäksi.
3. Kättä särkee kirjoittaminen - lisää kalvoja! Ei vaan. On myös elämää ilman opiskelua.
4. Ulkomaille toivottavasti
5. Eivät. Pia ei ole tarpeeksi fiksu.

1. Hannele Heikkilä, opiskelija. Asuu Tampereella, 20-v.
2. Pitkän ja hartaan miettimisen tuloksena.
3. KIVAA!!!!
4. Kirjastossa tai informaatiopalvelulaitoksessa töissä. Helsingissä / Tampereella / Turussa.
5. Kyllä. Heillä ei mene hyvin.

1. Markku Laitinen, Kauris, oikeakätinen, en tykkää kalakeitosta.

2. Pitäis saada äkkiä helppo vaivaton työ tai edes pätevyys semmoiseen, vaikka palkka olisikin mitätön.

3. Positiivista.

4. Kirjastonhoitajana jossain Itä- tai Pohjois-Suomen pikkukunnassa ja mietin mitä eläkeläismummit haluavat lukea.

5. Kyllä. Iltapaäivälehdillä pitää olla kirjoitettavaa.

1. Heli Itkonen, 157.5 cm, mielenlaatu: epävakainen, toiveammatti: kirjastonhoitaja.

2. Ks. edell kohdan viimeinen henkilötieto.

3. Luennoilla istuminen ei aina ole tehokkain tapa oppia/opiskella.

4. Mahdollisesti kirjastossa Rovaniemellä.

5. Kyllä. Suomen lehtiä lukeva kansa tarvitsee vaihtelua.

1. Eevaliisa Viitala Helsingistä, Ollut lähes 10 v. kirjastoissa töissä, olen siin yli kolmekymppinen.

2. Pääsykokeen kautta. Kylästyin kirjastoapulaisen töihin ja kyllähän kirjastoala kiinnostaa.

3. Vapaamuotoisempaa kuin työelämä, siis toistaiseksi mukavaa.

4. En tiedä; olen kiinnostunut kaikenlaisesta uudesta, josta en vielä tiedä mitään.

5. Saa nähdä, Täytyy seurata asiaa.

1. Marianne Lindblad, koko 38, ennen nuori ja kaunis, nyt ainoastaan ja. Violetti on lempiväri.
2. Sattuma/kohtalo heitti.
3. Kohta naksahuttaa, filosofisessa mielessä nimittäin.
4. Huipulla !!!
5. Tottakai. Perustelu: salaperäinen Outi...

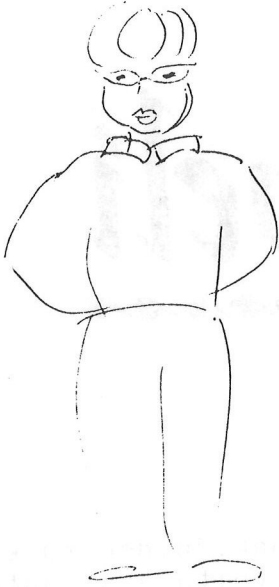
1. Asko Rossi
2. Ammattia hankkimaan.
3. Outoa, Strange.
4. Ivalo - Hauho linjalla.
5. Ensin kyllä. Sitten kasvavat yhteen ja eroon

1. Nina Riutta, 39, 2, 1.
2. Tutkin eri oppaita, lähitin hakemuksen... luin, olin pääsykokeessa.
3. Luennoitsijat eivät olekaan täydellisiä, valitettavasti heilläkin on heikkoutensa.
4. Kumpu tietäisin, Havajilla kai.
5. Kyllä, miehet Matti mukaanlukien on sikoja.

1. Marja Ruoho, älykäs, huumorintajuinen ja kaunis.
2. Ei aavistustakaan.
3. -
4. Toivottavasti kstossa, ei Tampereen yliopistossa.
5. kyllä, ei, kyllä, ei...

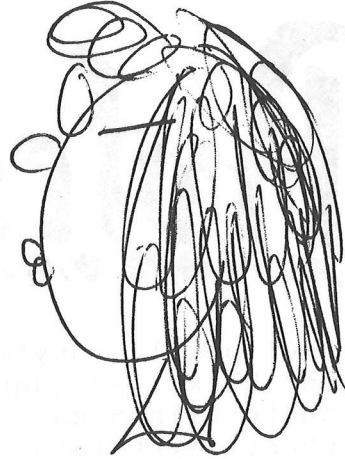
1. Pirjo Sillanmäki, 24 v.
"punapää" harrastuksena valokuvaus.

2. Hain huvikseni Tampereelle, yllätyksekseni pääsin ja täällä olen...

3. "Akateeminen vapaus"

4. Hollannissa sikäläiseen elämänmuotoon tutustumassa ehkä asumassakin.

5. eroavat -> lehdistö iskee.

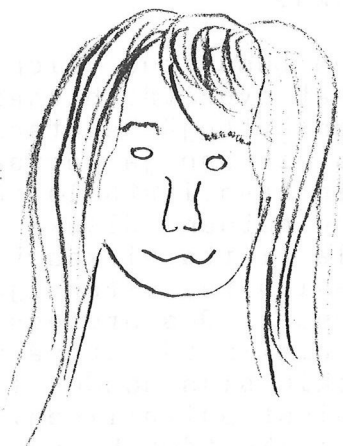
1. Sirkka Kontiainen, 170 cm,
kengännumero 5 1/2, 27 v.

2. Sitkeän uurastuksen päätteeksi.

3. Tieto on valtaa.

4. Kirjastonhoitajana - tietysti. Missä tahansa...

5. Totta kai. Jolleivät he eroaisi ei Matti voisi mennä kolmannen kerran naimisiin.

1. Anni Ahlholm, täysi-ikäinen, vapaa, mutta...

2. Pakosta.

3. Ei pidä opiskella monta vuotta yhteenmenoon. Se alkaa tylsistyttää ja väsyttää.

4. Pitkänniemen sairaalassa (Kirjastonhoitajana)

5. Kyllä, koska Pia ei sitenkään ollut se oikea Matille.

Professoripeli

Professoripeliltä näyttää variseen kaikki se jännitys, jota odotettiin syksyn myötä syntyväksi. Nyttemmin on ilmennyt ettei mitään ratkaisua tulla tekemään ennen ensi kesää. Mutta kuinka pelin kuviot ovat tähän saakka menneet ja mikä onkaan uusi käänne, siitä seuraavassa suppea selvitys.

Kirjastotieteen ja informaatiikan professorin virkaa hakivat määräaikaan 23.2.89. mennessä kirjastonjohtaja, YTT Tuula Laaksovirta, apulaisprofessori, Ph.D. Tuula Siitonen ja apulaisprofessori, YTT Pertti Vakkari. Tuula Siitonen haki lisää aikaa tiedekuntanuvostolta hakemuksensa täydentämiseksi. Lisääaikaa myönnettiin kaikille hakijoille kelpoisuuden täydentämistä varten 14. huhtikuuta saakka.

26. huhtikuuta tiedekunta-neuvosto nimesi asiantuntijat arvioimaan hakijoiden tieteellistä pätevyyttä ko virkaan. Arvontia ja vertailua tekemään hakijoiden välillä valittiin professori Mariam Ginman (Åbo Akademi), valtionarkistonhoitaja, professori Veikko Litzen (Valtionarkisto), professori Eero Peltola (VTT) ja apulaisprofessori Pertti Tiihonen (Helsingin yliopisto). Asiantuntijoiden lukuisuus on huomattavaa ja erikoista, koska säämösten mukaan kaksikin asiantuntijaa olisi riittänyt.

Viranhakijoiden tulee toimittaa arvoitavaksi jätettävät julkaisut ja tutkimukset tiedekunnalle viimeistään toukokuun lopussa, päätettiin samassa yhteydessä.

Odotettavissa oli siis asiantuntijoille helteinen kesä ja meille opiskelijoille oli luvassa spekulaatioita ja jutunaiheita pursuileva syksy, sillä virka piti täyttää 1. tammikuuta 1990 lukien.

Mutta laitosneuvoston kokouksessa 17. lokakuuta määrättiin Pertti Vakkari hoitamaan virkaa edelleen vtnä enintään kuitenkin 31.7.89 saakka.

Kuten tunnettua yliopiston rataat pyörivät hitaasti ja virantäyttöjä halutaan harkita pitkään ja hartaasti. Kuten tavallista laitoksella hoidetaan tälläkin hetkellä viittä virkaa virkaatekevien tai viransijaisten toimesta. Jos professuuri saataisiin täytettyä niin muutkin sijaisuudet loksahtaisivat paikoilleen. Merkitsisikö tämä hyvää vai huonoa, se riippuu aivan katsannosta virkistäkö vaihtelu vai vakiintuminen.

Pelin kulku:

1. Valitse oma pelinappulasi

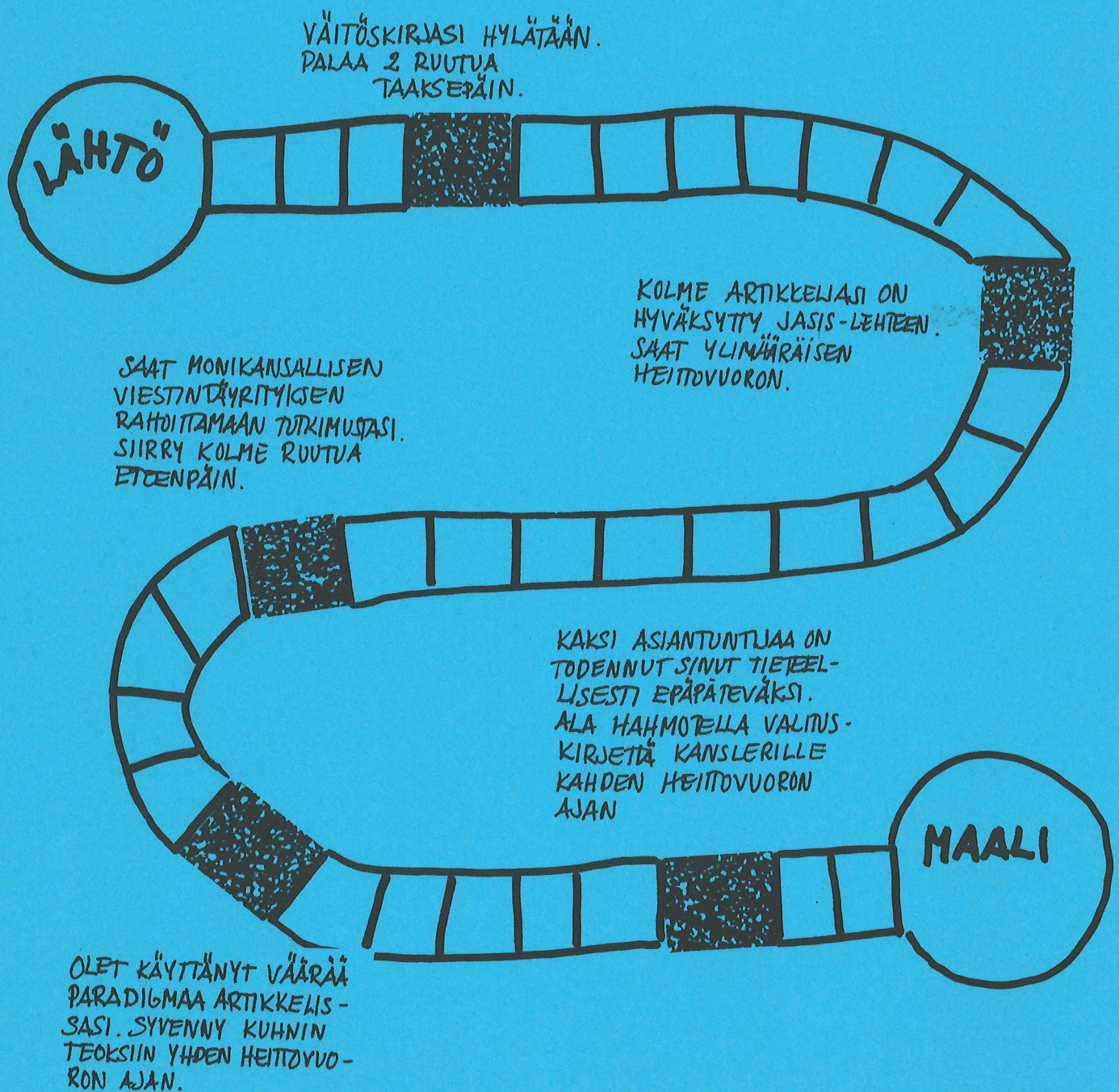
- ▲ Tuula Laaksovirta
- Pertti Vakkari
- Tuula Siitonen

2. Heitä noppaa (suositeltava olisi tohtorinhattu, mutta tarvittaessa myös noppa kelpaa).

Siirry nopan osoittaman pistemäärän verran eteenpäin.

Jos noppana käytetään tohtorinhattua: ylöspäin = 1 p
 alassuon = 2 p

3. Nopeimmin maaliin päässyt valitaan professoriksi.

Lähetittäjä:
UDK ry c/o Kirjastotieteen
ja informatiikan laitos
PL 607, 33101 TAMPERE

2